

Здравко Кеџман

ГРАД

ДВАДЕСЕТ ТРЕЋИ ЈАНУАР

На тај дан
умро је Новица Тадић
од великих свјетских главобоља
Ништа није помогло
свијет су кидале погани
мракови и шупљи крици
насељавали су у главу
авети сједиле
крај узглавља
одупирање је трајало
од почетка
све се претварало у клупка
која котрљају
невидљиве шаке
Тако је
било до последњег
даха

(Бања Лука, 15. 4. 2011)

ГРАД

Сину Жарку

Дали сте запазили:

У граду нема више паса луталица

У граду нема ни мачака на крововима да се умивају шапама
пред југовину

У граду нема ни птица не чује се ни један цвркулт

У граду не опада више лишће нити шумори нити трепери

У граду нема више самосталних умјетника графита

У градском позоришту понављају градиво из запећака

У граду се градоначелник растаје са сновима о граду

У граду генерални секретар једине академије има јудину ногу

У граду се академици кликерају

У граду су се посакривале музе поезије

У граду је утихнуо шапат љубавника

У граду се не чује нити види лутање ноћних луталица

Град је потонуо

У њему се само шетају црни фрактови

ГЛУПАЦИ НОВОГ СВИЈЕТА

Сину Данијелу

Читав дан смо се гурали око шаха

Читав дан смо пливали у води

Читав смо се дан картали у празној кафани

Читав смо дан посматрали неку жену како хода по луку моста

Читав смо дан лежали на мокром пијеску чекајући сутон да
корњаче крену у шуму

Читав је дан нека жена тражила изгубљеног пса без имена

Читав смо дан провели на лежаљкама у шуми између дрвећа

Читав дан су нас будили крикови штићеника дјечијег дома

Читав дан смо глуварили у собама жена које нисмо познавали

Читав смо дан провели на гробљу чистећи споменике познани
ка и најближих

Читав смо дан провели на прању паса прљаве длаке

Ми деришта које на утакмицама прогони полиција

Које на улицама легитимишу жене полицајци
Које одвлаче жене блиједе пути гладних погледа
Читав нас дан шопају у главу међусобним препиркама
Читав нас дан и све дане и дане вјежбају да гласамо за изборе
Читав нас дан питају питају питају
Читав нам дан и дане говоре да радимо неке важне ствари
Читав дан псујемо и псујемо и псујемо
Читав дан читав дан читав дан
Читав живот читав живот читав живот
Будале које су бубале у главу да је рат за наше добро

СЛИКЕ

Тром сам.
Тром сам од слијепих поподневних
снова. Лижем кашику коју су појели
изгладњели. Изгледам као да спавам
на чивилуцима.
Или као да сам промијенио тијело.
Јутрос сам испричао догађај
како хрче спасаца у кревету
И како ће га пренијети у спаваоницу
за глувонијеме.
Иронија је ту.
Изнад глава шишмиши везују конопце
на које блуднице вјешају своје рубље
У плитким посудама
оставља новчиће
ноћног посјетиоца

НАШИ ПСИ

Наши пси
живе у нашим собама
господаре угловима
Хранимо их
нашим страховима
и зато су зли

лају на зидове и лове силуете
траже наше сијенке
пију гласовима усирену тишину
Ако бисмо
некуд наумили
притјерају нас и чувају
у угловима

Моја Бањалука

СТАНИЦА

Некад је код Главне поште била станица. Људи који су излазећи из градских аутобуса говорили: станица Шупље дрво. Било је ту велико стабло са шупљином у себи. И тако су људи улазили и излазили код станице Шупље дрво – годинама. Никад се није чуло да је неко рекао станица – Главна пошта. Данас нема станице – Шупље дрво. Пукотина се ширила и појела га. То нико није могао зауставити. Ни чувар што чува паркове. Ни шумар што лијечи дрвеће. Тако да дрво више није дрво. Ни градоначелник није успио ништа. Ни градски парламент иако су утрошили много времена. Недалеко се налази Господска улица. Била је господска. Не знам какву сада има улогу – празна је. Градски службеници не узгајају птице а било би лијепо када би их узгајали. Нема никог ко би их узгајао па су препуштене људима у солитерима који једном годишње излазе у папучама на улицу. Постоји сцена у градском позоришту: неки људи се стално препиру. Постоји шаховска табла на којој све пролази спорашћу пужа. Један писац је преспавао ноћ на клупи. Није хтио да оде у своју собу. Није хтио ништа. Хтио је да га пуне на миру. Тако су га нашли другог дана у подне... Нико више не виче станица: Шупље дрво. Не виче се ништа. Кад излазе сви шуте. Споменуо бих архив са фасадом боје наранце. Међутим архиви су прошлост. Споменуо бих и Музеј, има их неколика. Али прошла је и Ноћ музеја. Споменуо бих пјесника који је написао: *Далек иоїлег/ оку лек.* -Али ту постоји нечији инат. На сваком кораку нас интервјуишу. Питају нас и ово и оно. Не може се ништа рећи јер смо потрошили све залихе ријечи.

На крају град је напустио човјек који је са собом носио десетине малих средњих и већих торби и торбица у којима нико није знао шта се налази. Ето тако: одлазе.